

Țânțarul și păstorul

Ivan Andreievici Krâlov

Un păstor dormea la umbră, având păzitor pe câini,
Iar un șarpe văzându-l, iese de sub spini,
Se târăște pân' la dânsul cu limba de venin plină,
Voind să-l muște de moarte...
Iar unui țânțar de-aproape, fiindu-i de dânsul milă,
Împunge pe somnorosul cu pliscul în nas cât poate.
Deci trezindu-se păstorul, pe șarpe l-au omorât,
Dar mai întâi pe țânțar așa de rău îl plesnise,
Că jos mort l-au oborât,
Măcar că el de moarte îl mântuise.
Cel slab oricât celui tare de cearcă să-i facă bine,
Și vrea ochii să-i deschidă ca adevărul să vază,
El să nu spereze altă răsplătire pentru sine
Mai bună decât țânțarul când să ne muște cutează.